

Hồi Mười Hai

Những Án Mạng Chết Chồng Đeo Đuối

Sơn trại của Tứ Hùng theo Sầm Phong dò hỏi thì phải vượt qua Động Đình Hồ một quãng xa. Nhưng Sầm Phong không cần phí công đi đến tận đấy vì được một ngư dân, chủ nhân một thuyền nhỏ, Sầm Phong toan hỏi thuê đã cho biết:

- Khách nhân dù muốn đến đấy để tâm thù hoặc thăm hỏi vấn an người thân cũng xin bỏ ý định đó thì hơn. Vì hôm qua, chỉ nội một đêm toàn bộ Tứ Hùng sơn trại đã đột nhiên phát hỏa. Nghe nói những kẻ trong sơn trại không rõ vì vui việc gì, đã chén say sưa đến tận nửa đêm. Nên khi sơn trại phát hỏa, tất cả đều bị thiêu hủy. Hiện quan binh phủ nha đang dày đặc khắp sơn trại. Nếu khách nhân đến e khó tránh những rắc rối phiền toái vì thế nào cũng bị người của phủ nha gây khó dễ.

Sầm Phong gật đầu đa tạ:

- Nếu là vậy, tiểu sinh thà không đến thì hơn, cho dù, lão bá cứ nhìn mặt tiểu sinh thì rõ, quả thật tiểu sinh rất muốn đến sơn trại Tứ Hùng hầu hỏi cho minh bạch điều gì đã xảy ra khiến họ cố tình hủy hoại diện mạo tiểu sinh như thế này. Có thật chẳng một ai còn sống không, lão bá?

Chủ nhân chiếc thuyền nhỏ là một ngư lão niên kỷ ất đã ngoài sáu mươi. Ngư lão chép miệng lắc đầu:

- Bọn chúng hùng cứ khắp vùng, hành sự rất độc ác, gieo rắc kinh hoàng khắp phạm vi năm mươi dặm quanh đây. Nếu chỉ bị như khách nhân thế này thì vẫn là nhẹ, so với bao nhiêu người khác còn bị mất mạng nữa là. Không một ai còn sống, đó là tin có từ những sai nha huyện phủ đang gắng sức tìm hiểu nguyên nhân khiến sơn trại Tứ Hùng chỉ trong một đêm bị tiêu trừ tận gốc, vô tình giúp bá tánh thoát khỏi đại nạn đã lâu nay ngỡ không sao trừ được.

Sầm Phong lại gật đầu đa tạ:

- Liệu quan phủ địa phương đã tìm được nguyên nhân chưa?

Ngư lão cười thú vị:

- Không dễ tìm được đâu. Vì muốn diệt trừ được sơn trại Tứ Hùng, phi thần nhân thì không người phàm nào đủ lực thực hiện. Mà đã là thần nhân, dĩ nhiên có tài hô phong hoán vũ và thăng thiên độn thổ, thần nhân chỉ tự tìm đến chúng ta, ngược lại chúng ta đâu thể muốn là tìm thấy thần nhân?

Sầm Phong cũng mỉm cười phụ họa, nhân đó đặt vào tay ngư lão một mẫu bạc:

- Nếu không có lão bá mách bảo, thế nào tiểu sinh cũng phí công đi không về không một chuyến. Chỗ bạc này lão bá hãy nhận cho, không là tiền thuê thuyền thì cũng là đền đáp những gì lão bá chỉ điểm. Cáo biệt!

Dứt lời, Sầm Phong bỏ đi ngay và chỉ một thoáng sau đã hòa lẫn vào dòng người tấp nập, xuôi ngược theo lối xuất nhập xuống một trấn thành trù phú gọi là Kim Lăng thành.

Sầm Phong chọn một tửu lâu đang lúc thưa thực khách để tiến vào tìm một bữa ăn. Gọi tửu bảo đến, thoát tiên Sầm Phong trao tận tay gã một nén bạc:

- Phiền tiểu ca giúp cho một việc. Đã có tin gì về tai họa thảm khốc đã xảy ra đêm qua cho Tứ Hùng sơn trại chưa?

Chưa gì đã được một nén bạc, đôi mắt gã tửu bảo lập tức ngời sáng:

- Khách quan vì sao quan tâm đến chuyện này. Hay khách quan là người của Tứ Hùng sơn trại, may thoát nạn nên dốc lòng dò la, báo phục cho bằng hữu?

Sầm Phong thừa hiểu những vết rướm máu ở bên hữu khuôn mặt đã làm gã hỏi như thế:

- Tiểu ca đừng hỏi những lời thừa. Cũng đừng quên nén bạc tiểu ca vừa nhận đấy.

Gã đảo mắt nhìn quanh trong một thoáng, sau đó nghiêng người thì thào vào tai Sầm Phong:

- Tiểu nhân có một biểu huynh đang là sai nha trong quan phủ. Và tin này nhất định không hề sai. Nghe bảo, cả sơn trại tuy bị thiêu hủy nhưng dường như trại chủ Vương Thập Phong vẫn kịp thời lẩn thoát.

Sầm Phong gật gù:

- Vậy nhân vật đứng đầu Tứ Hùng là Vương Thập Phong? Nhân dạng của trại chủ ra sao?

Gã tửu bảo ngẩn người:

- Hóa ra khách quan không là người của...

Nhanh như có phép biến hóa, trên tay Sầm Phong đã xuất hiện một nén bạc khác:

- Nhân dạng của trại chủ Vương Thập Phong? Nói hay không xin tùy tiểu ca quyết định.

Gã cũng nhanh không kém gì Sầm Phong. Vì chỉ chớp mắt nén bạc trên tay Sầm Phong đã được thu giữ thật gọn giữa lòng bàn tay gã:

- Tiểu nhân nói xong rồi, mong khách quan mau chóng bỏ đi cho. Nếu không, chỉ cần bị một người phát hiện, mạng của tiểu nhân e khó giữ nổi. Vương trại chủ người gầy và cao, niên kỷ cỡ lục tuần. Nếu không phải lúc thịnh nộ và giận dữ thì bất luận ai ngay lần đầu gặp cũng ngỡ Vương trại chủ chỉ là một lão nhân hiền hòa chất phát, không có dấu hiệu nào hữu biệt để dễ nhận dạng đâu. Khách quan mau đi đi.

Nhưng Sầm Phong giữ gã lại:

- Bao đồng đảng của Vương trại chủ đều chết cả, tiểu ca cần gì sợ đến vậy?

Gã trợn mắt thè lưỡi:

- Nhưng Vương trại chủ nhờ am tường thủy tánh nên vẫn thoát. Bản lãnh của lão lại xuất thần nhấp hóa, mọi việc lớn nhỏ xảy ra ở Kim Lăng này đều không mong lọt qua tai mắt lão. Xin khách quan nhanh chân cho.

Sầm Phong gật đầu, sau đó vờ động nộ đập tay lên bàn đánh chát một tiếng:

- Một tửu lâu to lớn thế này lẽ nào không có mỹ nữ hầu rượu? Ta không lưu lại đây nữa. Người cũng đừng mong được ta trọng thưởng như đã hứa. Hừ!

Sầm Phong đùng đùng bỏ đi, nhưng trước đó cũng kịp nhìn thấy ánh mắt cảm kích của gã tửu bảo, chứng tỏ gã đã hài lòng về cách ứng phó và giả vờ rất khéo của Sầm Phong.

Nhưng lúc đi chưa xa lắm, Sầm Phong chợt nghe nhiều tiếng hô hoán hoảng loạn bất ngờ vang lên từ phía sau:

- Có án mạng! Trong tửu lâu có án mạng.

Sầm Phong động tâm quay đầu nhìn và lập tức trông thấy chính từ tửu lâu Sầm Phong vừa bỏ đi đang có nhiều người từ trong đó tuôn chạy ra.

Sầm Phong bước nhanh trở lại, bồn chồn đặt chân vào tửu lâu khi nãy.

Gã tửu bảo mới rồi đây còn huyền thuyên với Sầm Phong giờ chỉ còn là một cái xác vô hồn.

Sầm Phong bàng hoàng, toan tiến đến gần hơn để xem xét kỹ tử trạng của gã.

Cũng có một kẻ chỉ thẳng tay vào mặt Sầm Phong và kêu ầm lên:

- Chính hấn! Lúc nãy chính người này đôi co, sau đó nạt nộ quát tháo nạn nhân. Hãy mau báo quan phủ, hấn đã sát nhân hại mạng, giờ lại còn giả vờ quay lại. Hấn là hung thủ.

Sầm Phong giật mình nhìn quanh và phát hiện trong tửu lâu tuy không có mấy người nhưng hầu hết đều nhìn Sầm Phong bằng ánh mắt đề quyết, tựa như đã tin Sầm Phong chính là hung thủ đã sát hại gã tửu bảo.

Cũng lúc đó từ ngoài tửu lâu bước vào ba nhân vật, tất cả đều lộ vẻ hiếu kỳ, có lẽ nghe xảy ra án mạng nên thuận chân bước vào xem cho thỏa nhãn.

Sầm Phong tìm lối bỏ đi, miệng hối hả phân minh:

- Chư vị sao lại hồ đồ? Lúc tại hạ bỏ đi chẳng phải tiểu nhân huynh ấy vẫn bình yên vô sự sao? Tại hạ không phải hung thủ như chư vị nghĩ.

Ba nhân vật đã khiến Sầm Phong không bao giờ nghĩ họ là nhân vật võ lâm thì chợt bất chợt một trong họ đột ngột chộp vào Sầm Phong:

- Người muốn lên đi? Nếu không là hung thủ, cứ sao mặt lấm mày lét, tìm nẻo bỏ đi?

Sầm Phong vùng thoát thật nhanh khỏi tay nhân vật nọ:

- Các hạ chớ vội võ đoán. Hướng hồ tại hạ sát hại làm gì kẻ chỉ mới một lần gặp mặt, vô thù vô oán, cũng không có võ công phòng thân?

Thân thủ của Sầm Phong khiến nhân vật nọ ngạc nhiên:

- Người am hiểu võ công? Tốt lắm! Chỉ cần người cho biết lai lịch sư thừa, nếu là danh môn chính phái. Ta có thể tin người không phải hạng người bạ đâu hạ thủ đấy như lũ cuồng đồ háo sát.

Sầm Phong giương mắt nhìn dò xét ngược lại nhân vật nọ:

- Bằng hữu là đệ tử môn phái nào?

Nhân vật nọ giương giương tự đắc, nhìn xung quanh lúc xưng danh:

- Ta họ Triệu, đệ tử phái Hoa Sơn. Còn đây là sư đệ ta, cũng ở phái Hoa Sơn. Kia là bằng hữu, họ Vạn, đệ tử Không Động phái. Còn người?

Sầm Phong gật đầu, nói khách sáo:

- Ra là Hoa Sơn, Không Động nhị phái. Tại hạ thật thất lễ vì không ngờ được may mắn diện kiến chư vị đều là đệ tử danh môn chính phái.

Họ Triệu bỗng cau mày phật ý:

- Người vẫn chưa xưng danh? Vì sao?

Sầm Phong mỉm cười tự khiêm:

- Được nghe uy danh nhị phái có khác nào tiếng sấm nổ ngang tai. Tại hạ thân phận thấp hèn, chỉ là hạng vô danh trong giới võ lâm, nếu xưng danh có khác nào làm bẩn tai chư vị. Xin miễn thứ cho.

Họ Triệu thật không ngờ lại là hạng người dễ động nộ. Y quát:

- Người không xưng danh không được với ta. Trừ phi người là hạng cuồng đồ táo tợn, đã sát nhân hại mạng lại còn dám giở trò hý lộng, đùa với Triệu Bất Vy ta? Người to gan thế sao?

Tửu lâu đã càng lúc càng xuất hiện thêm những kẻ hiếu kỳ. Và tiếng quát của họ Triệu càng là nguyên nhân khiến mọi người hiếu kỳ nhiều hơn. Điều đó làm Sầm Phong chột dạ, vội xoay người đi thẳng một mạch ra phía sau tửu lâu.

Triệu Bất Vi vội đảo người chồm theo, chộp thẳng vào hậu tâm Sầm Phong:

- Người muốn đào tẩu ư? Nếu vậy sự xuất hiện của Triệu Bất Vi ta hoàn toàn vô ích sao? Hãy lưu lại nào.

“Vù...”

Nhưng hai chân Sầm Phong dù không động đã lướt đi, làm cho cái chộp của họ Triệu quả nhiên vô ích thật.

Triệu Bất Vi bị mất mặt vội quát:

- Ta quyết không để người thoát! Đờ!

Và Triệu Bất Vi cũng thi triển khinh công lao lướt theo Sầm Phong, với một ngọn kinh quyết không để Sầm Phong thoát như lời vừa nói.

“Ào...”

Sầm Phong vì không muốn giằng co, càng chậm chân e càng thêm phiền toái, nên bất ngờ tăng cước lực, lao mất hút về phía sau tửu lâu.

“Vút!”

Triệu Bất Vi biến sắc, vừa vội đuổi theo Sầm Phong vừa hối hả hô hoán gọi đồng bọn:

- Đối phương thân thủ không vừa. Sư đệ, Vạn nhân huynh. Cả hai hãy mau vòng ra ngoài chặn lối, đừng để hung thủ thoát. Nhanh lên.

Dứt lời, Triệu Bất Vi cũng đến lướt chạy mất hút về phía sau tửu lâu. Nhưng ở đấy, Triệu Bất Vi đành thất vọng. Vì lối nhỏ phía sau tửu lâu lại dẫn ra một ngõ cụt, không hề thấy bóng dáng Sầm Phong ở đâu. Có chăng, ở đầu một bức tường không cao lắm, họ Triệu phát hiện có một khoảng sân lộ thiên, có thể là nơi Sầm Phong đã theo đó thoát đi. Họ Triệu lập tức tung người lao vọt qua đầu tường, đặt chân lên khoảng sân lộ thiên.

Và vừa đưa mắt nhìn quanh quát phía trước, chỗ có thể trông thấy bao quát cảnh xảy ra hai bên tửu lâu, Triệu Bất Vi càng thêm thất vọng, vì chỉ nhìn thấy họ Vạn và sư đệ y đang hối hả từ hai đầu chạy vòng đến. Trong khi đó bóng dáng của Sầm Phong hoàn toàn biệt dạng. Triệu Bất Vi cất cao giọng gọi cả hai:

- Đùng tìm nữa, đối phương đã lẩn quất như chuột, ắt đang chui rúc ở sào huyết đầu đó quanh đây. Quay lại thôi, đừng tìm nữa vô ích.

Nghe tiếng họ Triệu, sư đệ và họ Vạn lập tức gật đầu tỏ ý là đã nghe đã hiểu. Và cả hai sau đó thất thểu quay lại tử lâu.

Vẫn còn nhiều người hiếu kỳ đứng chờ xem diễn biến. Thấy cả hai quay lại tay không, bọn người hiếu kỳ nhao nhao hỏi:

- Nhị vị anh hùng chưa bắt được hung thủ?

- Nếu vậy, còn một vị anh hùng nữa, chưa quay lại có nghĩa là thế nào cũng tóm được hung thủ. Chúng ta cứ chờ xem, sau đó cùng giải hung thủ lên quan.

- Phải đó. Giữa thanh thiên bạch nhật dám giết người, cứ giải hung thủ đến cho quan xử trị.

Họ Vạn tái mặt:

- Lẽ ra Triệu nhân huynh phải quay lại đây sớm hơn so với bọn ta buộc phải đi vòng. Nếu chưa quay lại, lẽ nào đã có chuyện không may?

Sư đệ của họ Triệu cũng biến sắc:

- Đi. Nếu chúng ta đến kịp, may ra Triệu sư huynh vẫn chưa đến nỗi nào.

Và họ hai người vội vàng lao tuốt ra phía sau tử lâu.

Đến ngõ cụt, vì nhìn thấy khoảng sân lộ thiên trên đầu bức tường nên cả hai cũng thi triển khinh công lao lên.

Nhưng vừa đặt chân lên đến, điều họ nhìn thấy chỉ là thi thể vô hồn của Triệu Bất Vi.

Sư đệ của họ Triệu bật kêu thất thanh:

- Triệu sư huynh!

Họ Vạn kịp giữ sư đệ của họ Triệu lại:

- Chớ vội chạm vào. Chúng ta cần giữ nguyên tử trạng và bình tâm tìm cho ra manh mối có thể dẫn đến phát hiện dấu vết cho biết hung thủ là ai.

Vì đều là cao thủ võ lâm nên lời khuyên của họ Vạn ngay lập tức được sư đệ họ Triệu tiếp nhận:

- Xin nhờ Vạn huynh trông nom hộ di thể Triệu sư huynh. Đệ sẽ quay lại ngay cùng với toàn bộ sư huynh đệ vẫn đang chờ cách nơi này không xa. Được chứ?

Họ Vạn lập tức rút soạt thanh kiếm được cất giấu kín đáo ở trong người ra, thủ trên tay:

- Bao Thương Hải huynh đệ cứ yên tâm giao phó cho ta. Vạn Như Thất này quyết không để hung thủ có cơ hội quay lại dù chỉ là để phi tang xóa bỏ tội ác đã gây ra.

Sư đệ của Triệu Bất Vi tên là Bao Thương Hải vội tung người lao đi thật nhanh, vì đã biết những sư huynh đệ đồng môn đang chờ ở đâu và nhất là quá rõ chuyện này khẩn cấp như thế nào.

“Vút!”

o O o

Án mạng xảy ra cho gã tửu bảo vô tội ở tửu lâu vô tình bị đổ lên đầu, khiến Sầm Phong dù cảm thấy có trách nhiệm truy tìm nguyên ủy, nhất là hung thủ, thì lúc này chuyện đi lại trên các lối dẫn khắp Kim Lăng thành vẫn làm Sầm Phong nghi ngại.

Không những thế, chỉ vì diện mạo của Sầm Phong lúc này thật dễ đập vào mắt mọi người nên nhìn đâu Sầm Phong cũng phát hiện những ánh mắt dù vô tình hay hữu ý vẫn nghi ngại hoặc nhìn lại Sầm Phong.

Do không thể lẫn đâu cho khuất mắt mọi người, huống hồ còn đang có trách nhiệm truy tìm hung thủ, nên Sầm Phong đành vờ như không nhìn thấy những ánh mắt nghi hoặc đó, cứ cắm cúi bước đi, và nếu có thể nhìn thì đành cúi gầm đầu, vờ nhìn xuống chân.

Nhưng dù với cách này hay cách khác, cuối cùng Sầm Phong vẫn phát hiện những ánh mắt nghi hoặc không hiểu sao cứ tìm Sầm Phong mà nhìn.

Vì nguyên nhân này, Sầm Phong đành bỏ công thay vì tiếp tục truy tìm hung thủ một cách hú họa thì lại lẫn thật nhanh sang một ngõ vắng, chấp nhận bỏ dở việc truy tìm.

Nhưng ngõ vắng Sầm Phong chọn hóa ra chỉ là đoạn đường cuối cùng dành cho những người đã chết tìm đến. Đó là một khu mộ địa quá thê lương, đủ giải thích nguyên nhân tại sao chẳng có ai chịu đặt chân bước vào ngõ đường này.

Sầm Phong thở dài, tự dừng chân trước khu mộ địa và bất chợt buột miệng than:

- Chỉ mới mấy ngày đầu bôn tẩu giang hồ, Sầm Phong ta làm gì nên tội đến nỗi chỉ có thể chường mặt ra ở những nơi như thế này? A...

Lập tức có tiếng cười lạt từ xa xa phía sau vang vọng đến:

- Người vẫn chưa biết nguyên nhân ư? Giết người thì đền mạng. Vả lại khu mộ địa này vị tất có chỗ nào xứng đáng cho người như Sầm Phong người an lành táng thân.

Sầm Phong nghe gai khắp người, vội quay lại:

- Ai? Nếu đã đến sao không hiện thân?

“Vút!”

Một nhân vật xuất hiện, trên tay có cầm kiếm:

- Hy vọng người vẫn chưa quên ta, Vạn Như Thất Không Động phái đây.

Sầm Phong cau mày, dĩ nhiên không thể mau quên họ Vạn với câu chuyện xảy đến ở tử lâu chỉ mới diễn ra chưa đầy nửa ngày:

- Tại hạ đã nói rồi, cái chết của gã tửu bảo không do tại hạ gây ra. Cớ sao các hạ không những mãi khăng khăng đề quyết tại hạ là hung thủ, lại còn xuất hiện với sát khí đằng đằng? Xin đừng nghĩ ba chữ Không Động phái làm tại hạ sợ. Vì nếu cần, người thoát đầu lên tiếng quyết không phải các hạ, hãy gọi vị bằng hữu đó xuất hiện đi, ắt chính là người của Hoa Sơn phái, tại hạ dù bất tài vẫn nguyện bồi tiếp cả nhị vị cùng một lúc.

Sầm Phong vừa dứt lời thì vút một tiếng, quả nhiên có thêm một nhân vật nữa xuất hiện, đứng cạnh Vạn Như Thất và có bộ mặt đằng đằng sát khí có phần hơn họ Vạn bội phần. Đó là nhân vật sự đệ của họ Triệu, nếu Sầm Phong ghi nhớ không lầm. Nhân vật đó giận dữ quát:

- Cái chết của gã tửu bảo là một, thêm cái chết nữa của Triệu Bất Vi sư huynh ta là hai. Bao Thương Hải này nếu hôm nay không thể kết liễu sinh mạng tiểu tặc họ Sầm người, giúp Triệu sư huynh ngậm cười nơi chín suối, tự ta sẽ lấy cái chết tạ tội với liệt tổ liệt tông bốn phái Hoa Sơn. Tiểu tặc, đỡ!

Bao Thương Hải lập tức hung hăng xông đến, thoát xuất chiêu là quật ra liên tiếp mấy loạt kinh chí mạng.

“Ào... ào...”

Nhưng Sầm Phong nhanh chân hơn, đã kịp lùi tránh khá xa phía sau, đồng thời cũng nhanh miệng hô hoán:

- Dừng tay, sao lại gán cho tại hạ cái chết nào nữa của lệnh sư huynh họ Triệu? Dừng tay mau!

Bao Thương Hải do hụt đà nên nhất thời khó thể vừa thu chiêu vừa tiếp tục bám theo Sầm Phong để diễn khai lại trận động thủ. Tuy vậy, Sầm Phong vẫn lại bị dồn ép vì đối phương Vạn Như Thất đã loang kiếm lao ập đến:

- Người chớ tìm cách phủ nhận vô ích. Chỉ vì mãi đuổi theo người, Triệu nhân huynh chỉ mới đó đã biến thành các xác không hồn. Nếu đã có bản lãnh hạ sát một cao thủ như thế chỉ trong chớp mắt, ta khuyên người ngay lúc này mau mau vận dụng mọi sở học, cố giữ lấy sinh mạng chớ của người. Xem kiếm!

“Vù...”

Sầm Phong động nộ, đã lập tức bật tung người lao vào giữa làn kiếm quang dày đặc vừa được Vạn Như Thất thi triển:

- Không Động kiếm pháp không thật sự lợi hại như họ Vạn người nghĩ đâu. Xem đây!

“Bung, bung!”

Sau hai tiếng chấn kinh danh gọn, ngoài bản thân Vạn Như Thất chợt bị chấn lùi thì Sầm Phong không những vẫn an tường lúc hiện thân mà trên tay còn xuất hiện thêm một thanh kiếm, chính là vũ khí của họ Vạn. Sầm Phong lạnh lùng, ném bỏ thanh kiếm qua một bên:

- Nếu không nghĩ bọn người chỉ vì quá hồ đồ, hừ, hãy thử miệt thị Sầm Phong này một lần nữa xem, ta sẽ hóa kiếp bọn người dễ như phá hủy thanh kiếm này.

“Choang! Phập, phập!”

Cách ném bỏ thanh kiếm của Sầm Phong không chỉ lạ lùng mà còn tự thân nó trở thành một lời hăm dọa đầy nguy hiểm. Vì thanh kiếm khi chạm vào đất, chẳng hiểu sao lại nảy bật lên, tự đoạn gãy làm hai nửa, sau đó mỗi nửa thanh kiếm lại tự cắm gục qua một bên, cuối cùng hóa thành hai phân kiếm tự cắm sâu vào đất, đứng song song với nhau, chìa đầu còn lại lên trời.

Bao Thương Hải lập tức biến sắc vì hiện tình diễn ra quá nhanh cho Vạn Như Thất và nhất là cho thanh kiếm. Tuy vậy, vì lòng giận dữ vẫn còn tràn ngập nên Bao Thương Hải ngay sau đó lại vỗ kinh xông đến Sầm Phong:

- Ta dù chết cũng quyết liều mạng với người.

“Ào...”

Bất đồ vang lên một tiếng quát chói tai:

- Lùi lại mau, Bao Thương Hải, mau nào!

Nhưng dù Bao Thương Hải không lùi thì chính lúc đó Sầm Phong cũng đã tự tránh chiêu, thản nhiên nhìn nhân vật thứ ba vừa xuất hiện:

- Thanh âm này đúng là của tôn giá ngay lúc đầu đã lên tiếng. Tại hạ Sầm Phong, tôn giá đã biết rồi. Xin được thỉnh giáo quý tánh cao danh. Và tôn giá xuất thân từ môn phái nào, Không Động hay Hoa Sơn phái?

Nhân vật mới xuất hiện có niên kỷ độ tam tuần. Ất vì nguyên do đó, cao niên hơn nên tỏ ra ngạo mạn hơn Vạn Như Thất và Bao Thương Hải thập phần, nhân vật đó hát hàm khinh khỉnh:

- Lẽ ra ta không việc gì xưng danh với hạng người thiếu dũng khí như người. Nhưng nếu để người chết bất minh bất bạch, đồng đạo võ lâm có thể khinh chê Hoa

Sơn bốn phái, cho Bạch Cư Mật này dù là đại đệ tử phái Hoa Sơn nhưng vì kém quang minh lỗi lạc nên không dám xưng danh. Giờ vì ta đã xưng danh rồi, nên chẳng người cũng cung xưng rõ lai lịch sư thừa, trước khi bị ta lấy mạng, đòi lại công bằng cho đệ tử đệ Triệu Bất Vi đã do người hạ sát?

Sâm Phong cười lạt:

- Bảo tại hạ thiếu dũng khí có phải muốn ám chỉ việc không thừa nhận đã sát hại Triệu Bất Vi? Hãy nghe rõ đây, bình sinh chưa có chuyện gì Sâm Phong này tuy dám làm nhưng không dám nhận. Hơn nữa, giữa tại hạ và họ Triệu vốn vô cừ vô oán, nếu việc hạ thủ y có thể khiến tại hạ dương danh thiên hạ thì tội gì tại hạ không nhận cho xong? Huống hồ ở đây chưa biết ai kém dũng khí hơn ai. Vì Bạch Cư Mật các hạ tuy mở miệng tự phụ, khoe là đại đệ tử Hoa Sơn phái nhưng kỳ thực để đến đây lại ngấm ngầm mang theo nhiều viện thủ. Tại hạ nói như thế đúng chứ?

Bạch Cư Mật cười khẩy, đưa mục quang nhìn lướt qua Vạn Như Thất và Bao Thương Hải, cuối cùng dừng ở Sâm Phong:

- Vạn nhân huynh và Bao sư đệ chỉ là những người đưa ta truy đuổi theo người. Không lẽ người ngại sự hiện diện thêm của họ sẽ khiến người mất cơ hội đào tẩu?

Sâm Phong chột lạnh giọng:

- Nếu ta muốn đi, bằng vào bản lãnh của bọn người, ba kẻ vô dụng, thêm vào đó là một lũ vô dụng khác đang lén lút mai phục quanh đây, vị tất có thể ngăn được ta. Nhưng đừng vội lo chuyện đó, trái lại, nếu muốn báo thù cho họ Triệu, thì cứ ra tay. Chớ nhiều lời nói gì thêm chỉ phí thời gian.

Bạch Cư Mật thoáng động dung. Sau đó bất ngờ buông tràng cười ngạo nghễ:

- Thân thủ người kẻ cũng khá cao minh. Nhưng yên tâm đi, vì đệ tử Hoa Sơn phái dù đến đông vẫn chỉ là đề phòng người có thể đột ngột bôn đào. Kỳ dư một mình Bạch Cư Mật này cũng đủ thu thập sinh mạng người, báo thù cho Triệu sư đệ. Hãy chuẩn bị giao phó tính mạng người cho ta thôi. Ha ha...

Cùng lúc với một loạt cười này của Bạch Cư Mật, từ nhiều chỗ khuất lấp vụt xuất hiện thêm bốn nhân vật cao thủ, đều kém niên kỷ hơn so với họ Bạch, trong đó có một nữ lưu cao thủ chỉ độ chừng mười tám đôi mươi. Nữ lang này thoạt xuất hiện đã hùng hổ xông vào Sâm Phong:

- Cuồng đồ thật cao ngạo. Bảo ta vô dụng nhưng liệu có dám cùng ta đối chưởng so chiêu? Hãy đỡ!

“Ào...”

Tất cả đều bất ngờ trước thái độ này của nữ lang. Sầm Phong cũng vậy, vì thế đành thối lui tránh chiêu, đồng thời buông một lời ngạo nghễ:

- Lui lại đi. Vì dù sao hạng nữ lưu như cô nương bản lãnh chỉ có hạn. Hãy để đại sư huynh của cô nương đích thân ra tay thì hơn. Có khi còn được tạm gọi là đối thủ của tạt hạ. Hãy lui lại mau khi còn cơ hội.

Bạch Cư Mật chợt biến sắc quát lớn:

- Bát sư muội lui mau. Hãy để cường đồ cho ta đối phó. Kẻo ta khó lòng chịu nổi lâu hơn nữa thái độ cao ngạo của y.

Và Bạch Cư Mật vỗ kinh, xông thân tốc vào Sầm Phong:

- Mau đỡ chiêu!

Cũng lúc này, nữ lang vì một lần hụt chiêu nên càng thêm xúc nộ lại lao tiếp vào Sầm Phong:

- Cuồng đồ, đỡ!

Sầm Phong cười ngất, phát tay hất chưởng đối phó cả hai:

- Được, ta chấp cả hai. Xem chiêu. Ha ha...

“Bùng! Bùng!”

Nữ lang bị kích lùi, càng thêm giận, toan lướt đến tiếp thì nghe Sầm Phong gầm một tiếng vang dội lúc lao vào Bạch Cư Mật như một cơn lốc xoáy hung hãn:

- Chưa hết đâu. Chỉ qua được chiêu này nữa của ta mới đáng gọi là cao thủ. Đỡ!

“Ào...”

Khí thế của Sầm Phong thật kinh thế hãi tục, khiến bao nhiêu cao thủ đứng ngoài, kể cả nữ lang chưa kịp xông vào, dù nhìn thấy nổi nguy đã chực chờ cách thân Bạch Cư Mật vẫn không có cách nào kịp ứng phó giải nguy, thậm chí đến một tiếng kêu có thể phần nào giúp họ Bạch bình tâm đối phó, họ cũng chẳng còn cơ hội phát thành tiếng.

Ngọn kinh của Sầm Phong đã cuộn ập vào họ Bạch như một ngọn sóng cả chuẩn bị đè nát một manh thuyền nan mỏng mảnh.

“Ầm!”

Vừa lúc đó toàn thân Sầm Phong đột ngột giạt lùi về phía sau, thoạt nhìn cứ ngỡ chính chấn kinh đã đẩy Sầm Phong bật lùi lại.

Nhưng không phải thế. Vì khi đình bộ dừng chân, Sầm Phong do vẫn an tường nguyên hiện nên lạnh lùng nhìn Bạch Cư Mật càng lão đảo chi bộ, càng lúc càng sắp gục ngã dù đang cố chi trì cước bộ:

- Đại đệ tử Hoa Sơn phái bản lãnh chỉ có thể thôi sao? Hãy về đi, về mà khổ luyện lại công phu trước khi ta đổi ý, không cho người thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Đáp lại sự độ lượng của Sầm Phong, đương trường vì còn lại đúng sáu nhân vật thì cả sáu đã lập tức đồng loạt xông vào tung loạn chưởng đối phó chỉ một mình Sầm Phong:

- Tặc tử chớ ngạo mạn. Đỡ chiêu!

- Cuồng đồ thật lớn lối. Ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại của công phu Hoa Sơn phái.

- Hãy hợp lực hạ thủ tặc đồ, phục thù cho Triệu sư huynh! Giết!

- Giết! Giết!

“Ào... Ào...”

Bất ngờ bị vây áp, Sầm Phong không những không nao núng, trái lại còn đắc ý cười vang:

- Ta đã nói rồi, muốn báo thù cho Triệu Bất Vi hãy mau về luyện lại công phu. Còn với bản lãnh lúc này, chư vị dù muốn nạp mạng, ha ha... Sầm Phong ta thật chưa có cao hứng tiếp nhận. Đành để dịp khác vậy. Cáo biệt. Ha ha...

Và như quả pháo thăng thiên, toàn thân Sầm Phong đột ngột lao bật lên thật cao, sau đó bất ngờ lẳng không đổi hướng, lao mất hút vào khu mộ địa, vừa thần tốc vừa huyền ảo hư vô hư thực như một bóng u linh đã đến lúc quay về cõi u minh vô định.

Những nhân vật như Vạn Như Thất đều bàng hoàng trước thân thủ đến bậc này của Sầm Phong. Và lúc tất cả thu chiêu lùi về, cố tránh không để loạn chưởng đánh lẫn vào nhau, thì nhìn lại chỉ còn thấy bóng dáng Sầm Phong như một bóng mờ đã đi quá xa.

Họ lắc đầu nhìn nhau, sau đó lủi thủi quay về với một cao thủ trong bọn họ là Bạch Cư Mật hầu như đã hôn mê vì nội thương quá nghiêm trọng, không thể tự đi một đoạn nữa mà phải nhờ họ thay phiên nhau cõng về.

Lúc họ đi đã khuất, cũng là lúc khu mộ địa sắp chìm vào bóng chiều hoàng hôn cô định, Sầm Phong chợt xuất hiện nhô đầu lên từ một nắm mộ cao to cách không xa lắm chỗ vừa diễn ra giao chiến.

Sầm Phong lặng lẽ nhìn quanh, sau đó cố tình háng giọng:

- Tôn giá một khi vẫn nhẫn nại chờ và đến lúc này cũng không chịu bỏ đi, dám hỏi có phải vì tại hạ? Nếu phải, xin thỉnh tôn giá hiện thân và cho biết có điều gì chỉ giáo?

Đáp lại câu hỏi ngỡ không hề có bất kỳ ai nghe của Sầm Phong, chợt có một tiếng kêu kinh ngạc vang lên từ một nắm mộ nào đó giữa muôn nghìn nắm mộ:

- Úy! Tiểu tử người đủ bản lĩnh phát hiện ta? Khá thật đấy. Mà này, người bắt đầu phát hiện ta từ lúc nào? Hay chỉ hù họa đoán bừa và may là đúng?

Sầm Phong không vội đáp lời ngay, trái lại chỉ sau một thoáng trầm ngâm nghĩ ngợi điều gì đó mới chậm rãi lên tiếng:

- Ẩn nấp lâu như tôn giá lẽ nào chỉ để nhận định bản lĩnh của tại hạ cao minh ra sao? Vậy khi đã có nhận định rồi, tôn giá muốn thế nào đây? Nếu có địch ý thì xin mời hiện thân cùng tại hạ thử một phen giao chiêu đối chưởng? Bằng như không phải, thất lễ nha, tại hạ hiện có việc khẩn, cần đi ngay. Đành để tôn giá thất vọng vì không thể lưu lại lâu hơn. Cáo biệt!

Lập tức có tiếng quát:

- Đứng lại!

Cùng lúc đó là một văn nhân trung niên xuất hiện với một chiếc quạt được làm bằng loại lông thú có sắc đen nào đó cứ luôn phe phẩy trên tay.

Sầm Phong hoài nghi nhìn văn nhân:

- Xin được thỉnh giáo cao danh đại tính? Tôn giá có phong thái đỉnh đặc thế này thật khó tin lại là nhân vật có hành vi mờ ám đã bị tại hạ phát hiện lên nắp phục quanh đây.

Văn nhân cũng kinh ngạc nhìn lại Sầm Phong:

- Người thật sự chỉ mới bôn tẩu giang hồ gần đây? Như vậy thì lạ thật. Cao nhân nào đủ bản lĩnh đào luyện người có một thân thủ đáng được gọi là khá, lại không chịu khó truyền thụ cho người chí ít là một vài kiến văn cần thiết, để người có thể thoát nhìn là nhận biết ngay ta là ai?

Sầm Phong bán tín bán nghi:

- Tại hạ bắt buộc phải nhận biết tôn giá sao? Dựa vào đâu? Qua diện mạo hay qua vật tôn giá đang giữ trong tay?

Văn nhân tủm tủm cười thú vị, đồng thời tự thu nhỏ chiếc quạt, xếp cất vào người:

- Điều đó thì người sau này nên tự tìm hiểu sẽ tốt hơn. Chứ nếu để ta nói, ắt người thế nào cũng nghĩ ta đã tự tô vẽ cho chính bản thân.

Sầm Phong thì không thấy chuyện này có gì thú vị:

- Tôn giá nếu không xưng danh thì cũng xin cho biết chủ ý. Xuất hiện để đối địch hay chỉ để chuyện văn và dò xét?

Văn nhân thu cái cười về:

- Người vội thế sao? Vậy nếu ta bảo xuất hiện để đối địch thì người định lẽ nào? Xuất thủ ngay, cho dù không cần biết nguyên do vì sao lại thế?

Sâm Phong cười lạt:

- Đến tính danh của tôn giá tại hạ còn chưa biết thì lo nghĩ làm gì chuyện tìm hiểu một nguyên do không hề có để xảy ra đối đầu. Tuy vậy, tại hạ vì có việc vội nên không thể không đi, chỉ cần tôn giá thử một lần ra tay ngăn cản, đối với tại hạ thế là đủ nguyên do để giữa hai ta diễn khai trận chiến. Nhưng mong tôn giá cân nhắc kỹ trước khi đi đến quyết định. Cáo biệt!

Nhưng Sâm Phong vừa động thân toan bỏ đi thì văn nhân cũng lập tức động thân ngăn lối:

- Nếu vậy ta quyết thử ngăn cản người một lần. Liệu xem bản lãnh của người có thật sự khá như ta nghĩ chăng? Hãy đứng lại nào.

Thân pháp của văn nhân quả nhanh ảo, chỉ thoáng mắt là hiện thân ngăn lối Sâm Phong.

Sâm Phong lạnh lùng xuất thủ:

- Tại hạ cũng đành phải đắc tội. Hãy đỡ!

“Ào...”

Văn nhân chột lắc vai dịch thân tránh chiêu:

- Hảo công phu. Nhưng muốn thoát đi người cần phải đánh bại được ta. Chứ thế này thì không thể.

Sâm Phong không để nao núng, trái lại huyệt chiêu này thì có chiêu khác xuất hiện thế vào ngay:

- Ai bảo không thể? Xem đây!

“Vù...”

Văn nhân vẫn thủy chung chưa chịu xuất thủ phản công, nhưng lần này vừa tránh né vừa tấm tắc khen:

- Chà, nhanh thật đấy. Bản lãnh của người đã khiến ta hứng thú rồi đấy.

Sâm Phong cười nhẹ, chiêu tiếp liền ngay chiêu vừa huyệt:

- Rồi tôn giá sẽ thôi, không hứng thú nữa. Trái lại sẽ chuyển sang sợ đến vỡ mặt, bắt đầu từ chiêu này. Đỡ!

“Ào...”

Văn nhân không thể tránh được mãi. Diện mạo vì thế vừa kinh nghi vừa lo ngại, văn nhân phải chấp nhận đối chiêu:

- Bảo ta sợ ư? Trừ phi người ngoài chiêu thức nhanh cần có thêm nội lực đủ lợi hại. Điều đó sẽ rõ ngay thôi. Đánh!

Cách phát chiêu của văn nhân cũng rất nhanh. Vì thế, văn nhân vừa xuất thủ thì nhị kinh của song phương đã lập tức chạm nhau mãnh liệt.

Sâm Phong bị chao đảo, thất kinh nhìn văn nhân chỉ có một thoáng chấn động rồi thôi, không hề mất đi sự ổn định của cước bộ.

Đầu vậy, người thất kinh nhiều hơn lại là văn nhân vô danh:

- Hảo nội lực! Lệnh sư hãn là cao nhân thế ngoại. Ai vậy?

Sâm Phong thay vì đáp, mà kỳ thực chẳng biết phải đáp thế nào, đã bất ngờ bật tung cả nhị kinh cùng một lúc:

- Cứ đả bại tại hạ, lo gì sẽ không biết nhân vật đã truyền cho tại hạ những ngân này công phu? Đỡ!

“Ào... ào...”

Chưởng pháp lần này của Sâm Phong bỗng làm văn nhân biến sắc:

- Chưởng công quả lợi hại. Nhưng sao ta chưa từng thấy qua bao giờ? Mà này, sư thừa người thế nào? Bản lãnh khá thật đấy.

“Bung bung bung!”

Lượt chạm kinh này cũng làm Sâm Phong dao động chao đảo, càng khiến Sâm Phong thêm bất phục, lạnh lùng xuất thủ bằng mọi sở học bình sinh.

“Vù...”

Văn nhân trung niên như cảm nhận được tâm trạng lúc này của Sâm Phong, vì thế bắt đầu tỏ ra cẩn trọng trong từng chiêu từng thức đánh ra, một thái độ cho thấy hết dám xem thường Sâm Phong như lúc đầu nữa.

Hoàng hôn qua đi, bóng tối dần phủ chụp xuống khiến khu mộ địa đã thê lương lại càng thêm tang tóc ảm đạm. Dầu vậy, khung cảnh của khu mộ địa không hoàn toàn tĩnh lặng như lẽ ra phải có. Vì trận giao phong của hai nhân vật cao thủ vẫn cứ diễn khai với thi thoảng vang lên tiếng chạm kinh mãnh liệt cho dù điều đó xảy ra đã càng lúc càng ít, thưa dần.

Sở dĩ đã ít đi những tiếng chạm kinh vì song phương càng giao chiêu động thủ càng ngấm ngầm thừa nhận rằng họ đúng là kỳ phùng địch thủ, lần đầu gặp nhau. Và vì chẳng ai muốn bại nên họ ngoài việc xuất chiêu cực kỳ cẩn thận thì còn cố tránh, không muốn mau chóng bị kiệt sức nếu cứ để chạm kinh với nhau như thoát đầu.

Và lúc này, chính vì Sầm Phong vẫn giữ được mãi thế chi trì với cục diện đa phần là bình quân nên cuối cùng làm cho văn nhân trung niên vừa kinh ngạc vừa thán phục:

- Tiểu huynh đệ như càng giao chiêu càng thuận thực? Đủ hiểu tiểu huynh đệ đúng thật là lần đầu xuất sơn, cũng là lần đầu được cùng ta thỏa sức giao chiến, khiến chiêu thức càng thuận thực thì càng thêm biến hóa lợi hại. Ta đoán đúng chứ?

Văn nhân tuy mở miệng phát thoại nhưng chiêu thức không vì thế mà chậm lại. Không những thế, đấu pháp của nhân vật chợt thay đổi, chuyển từ những chiêu chưởng mà nếu còn vận dụng ắt không thể tránh bị tổn hao chân lực, đổi thành những chiêu cầm nã sẽ ít tổn chân nguyên hơn, mặc dù sát cơ dành cho đối thủ vẫn không chút suy giảm so với dùng chưởng.

Muốn thi triển cầm nã thức đạt mức độ lợi hại cao nhất thì văn nhân dĩ nhiên phải tìm cách tiếp cận Sầm Phong càng gần càng tốt.

Tương tự, Sầm Phong cũng tự tìm cách sáp lại gần văn nhân, như muốn bày tỏ cho văn nhân là địch thủ biết rằng cũng đã đến lúc Sầm Phong cần thay đổi đấu pháp vì vẫn giữ ý định đả bại văn nhân.

Sầm Phong cũng thi triển những chiêu cầm nã và đột ngột chộp một tay vào giữa mặt văn nhân:

- Đỡ!

“Vù...”

Văn nhân lách nghiêng đầu qua một bên, vừa cười vừa đáp trả lại Sầm Phong cũng một thức cầm nã trong cự ly quá gần:

- Tiểu huynh đệ đừng quá liều lĩnh. Bằng không, chưa đả bại được người đã bộc lộ sơ hở để người có cơ hội phản thủ hoàn công đả bại người. Như thế này chẳng hạn.

“Vù...”

Chiêu cầm nã của văn nhân cũng vỗ chính diện vào giữa mặt Sầm Phong. Tuy vậy, thay vì lách đầu tránh chiêu như văn nhân vừa thực hiện ứng phó, Sầm Phong vụt cười lạt và bất ngờ dùng tả thủ chộp thẳng vào giữa chiêu cầm nã của văn nhân:

- Nhưng tôn giá liệu còn có cơ hội phản công sao? Thật đắc tội vì buộc phải dùng thủ đoạn này. Hãy dừng tay và nhượng lối cho tại hạ mau.

Cách phát chiêu ứng phó của Sầm Phong ngay lập tức làm văn nhân giật mình:

- Tiểu huynh đệ sao liều thế? Có cần tỷ đấu bằng nội lực để quyết phân định thắng phụ chăng?

Và văn nhân vội thu chiêu cầm nã về, như không muốn để Sầm Phong chạm tay vào vì điều đó chỉ sẽ khiến song phương buộc phải chọn cách giao đấu thập phần nguy hiểm cho cả hai, là tỷ đấu bằng nội lực theo lời văn nhân vừa hô hoán.

Nhưng Sầm Phong một khi đã có chủ ý thì nào dễ bỏ qua hoặc cho văn nhân có cơ hội đổi thay hiện trạng. Sầm Phong dịch chuyển lên thêm nửa bước, với tả thủ cứ bám sát chiêu cầm nã của văn nhân. Và khi cơ hội đến, Sầm Phong chột gằn giọng quát một tiếng danh gọn, với tả thủ vụt bắn xạ ra một vật cực nhỏ khó thể nhìn thấy dưới bầu trời đêm:

- Trúng!

- o O o -

Hết quyển 4